

Орѣшко не знаеше, какво да отговори. За какво го кара тоя човѣкъ да се катери по покриви?

Орѣшко се изплаши. Какъ ли попадна тука. По-добре да бѣше избѣгалъ на полето, отколкото при тия страшни и лоши хора.

Въ това време на съседната маса единъ одърпанъ старецъ уговаряше трима младежи:

— Ако ми помогнете да намѣримъ момичето, ще получите богато възнаграждение. Родителитѣ ѝ сж богати хора.

Орѣшко напрегна уши. После скочи:

— Ти ли си оня старецъ, който една вечеръ разправяше при цирка за откраднатото момиченце?

— Азъ съмъ.

Орѣшко плѣсна радостно съ ржце и извика:

— Азъ знамъ кжде е това момиче.

Старецътъ скочи като ужилень.

— Води ме веднага, синко. Ще получишъ голѣма награда.

Другитѣ извикаха на стареца:

— А нали на насъ обещавахе наградата? Нѣма да я дадемъ на това хлапе.

— Азъ нищо не искамъ, нищо не искамъ, — викна Орѣшко. — Само спасете момиченцето.

Старецътъ хвана Орѣшко и го поведе. Но момѣкътъ, който го доведе въ гостилницата, не го пускаше:

— Плащай, каквото си ялъ! Кжде искашъ да избѣгашъ, безъ да си ми свършилъ работа? Не може!

Тогава старецътъ заплати за Орѣшко и заедно съ още трима други напуснаха гостилницата.

— Кажу ми, дете мое, — прошепна старецътъ и здраво стискаше Орѣшко за ржката. — Кажу ми само кжде е, пѣкъ ти се измѣкни, безъ да те видятъ тия.

— Въ цирка край града, — тихо рече Орѣшко.

— Хайде сега да те нѣма. Чакай ме край цирка.

При единъ жгълъ Орѣшко кривна въ една тъмна улица и побѣгна колкото му сили държатъ.

Затюхка се старецътъ, разтичаха другитѣ, но Орѣшко бѣше изчезналъ. Старецътъ престорено се разплака и седна край единъ зидъ, а другитѣ, като видѣха, че нищо не ще могатъ да спечелятъ, ритнаха стареца и се скриха въ тъмнината.